

[Kai Moltke.]

lettede jo disse forhandlinger ved at iagttage sine forpligtelser med hensyn til forsvarsforliget og ved at tilføje, at det var såmænd kun de bagateller, at vi skulle tolerere det indgåede boligforlig, og at vi skulle forhåndsacceptere momsens.

Det næste, vi stod over for, var, at hvis vi ville have en skattereform, var det nødvendigt at acceptere momsens, derunder afgiften på levnedsmidler, vand, gas og alt det andet. Vi accepterede under protest også disse forholdsregler, fordi vi ønskede at fremme samarbejdsaftalen og skatteforliget som en helhed. Og nu i dag så står vi over for et nyt generøst tilbud, om at vi skal deltage i de juridisk tvivlsomme indgreb, som foretages mod arbejdernes dyrtidsportioner.

Der er den kedelige ting ved den socialdemokratiske forhandlingsmetode, at da devalueringen skulle gennemføres, havde man ikke 24 timer tilovers til, at socialistisk folkeparti kunne tage stilling til et så vitalt problem. Vi var til kontaktudvalgsmøde den ene dag, og på det samlede SFs vegne blev det udtrykkeligt understreget, at vi ikke kunne tolerere inddragningen af en dyrtidsportion, og at det var den samlede gruppes standpunkt, og i særdeleshed advarede vi regeringen mod at røre ved januarpristallet. Svaret fik vi næste dag ved, at statsministeren i en diskussion med venstres fører, hr. Poul Hartling, erklærede, at der ville blive inddraget en dyrtidsportion i januar måned. Ja, tænk, så morsomme har forhandlingsformerne været, at man har foretrukket at drøfte en del af de vigtigste punkter i radio og fjernsyn fremfor med sine forhandlingspartnere.

Kendsgerningen er jo den, at man hele tiden har prøvet at binde os til punkter i modstrid med socialistisk folkepartis program. Hele tiden har man stillet os over for alternativet: går I ikke med til det, så er prisen, at vi udskriver valg, at vi opløser samarbejdet.

Hr. Per Hækkerup ved udmærket godt, at vi ingen bindinger havde til socialdemokratiet på fagpolitikens område, og i særdeleshed ikke når det drejer sig om indgreb på fagbevægelsens område. Men ikke des mindre opstillede man her en ultimativ løsning: bøj jer, eller det er jer, der øde-

lægger arbejderflertallet. Sådan kan en samarbejds politik ikke praktiseres, uden at det hævner sig.

Det er også kedeligt, når det materiale, der lægges på bordet, når der forhandles, senere viser sig mildest talt at være uvederhæftigt. Jeg tænker her på det notat om pristalsudviklingen i november, som blev forelagt såvel LO som SFs forhandlere af det økonomiske sekretariat, og af hvilket det fremgik, at novemberpristallet ville blive betydelig lavere end det pristal for november, der er blevet offentligt i dag. Det er faktisk ikke nemme vilkår at forhandle under, når ikke engang så elementære beregninger slår til, når kendsgerningerne viser det modsatte af, hvad papiret bringer ind her.

Hr. Sigsgaard begrundede vore bestræbelser for som kompensation for beslaglæggelsen af velerhvervede rettigheder at få løst en række andre problemer, og et vist hensyn til de lavt lønnede blev der også taget i udformningen af regeringens nye forslag på et tidspunkt, hvor gruppen havde erklæret disse uforanderlige.

Når vi i dag står over for, at regeringen ønsker sine fremsatte forslag gennemført som en ultimativ betingelse for at udøve sin regeringsvirksomhed og sit mandat her i tinget og ikke kan slå sig til tåls med, at man udtaler tillid til regeringens politik i al almindelighed, er det ikke vanskeligt at se, hvem det er, der igen bruger stokkemethoden, selv om prisen skulle være flertallet her i dette ting. Alene dette, at udskrivning af valg skulle kunne resultere i en magtovertagelse for borgerskabet, kan jo kun skyldes en socialdemokratisk fornemmelse af, at de reformer, mange arbejdere ventede af samarbejdet og det nye flertal, ikke har en sådan bærekraft, at de tåler at blive prøvet af vælgerne.

Vi står i dette ting på de dele af vort program, som vi gik til valg på. Vi står på det principielle standpunkt, at man ikke uden videre kan diktere et andet parti på et hvilket som helst tidspunkt at underkaste sig en hvilken som helst metode, hvor ingen aftaler foreligger, og af den grund indtager vi fra mindretallet i socialistisk folkeparti det klare standpunkt, som vi har hævdedet, når vi vender os imod inddragningen af dyrtidsportionen.